

Un pare escríu a la seva filla què li agradaria que li passés durant els seus primers campaments amb el cau:

Dissabte comences una nova aventura, fas la primera sortida amb el cau i marxes a dormir fora de casa, espero que sigui la primera de moltes sortides més. Unes sortides en què espero que riguis molt, però que també ploris una miqueta, que et cansis fins a l'extenuació i que tot i això a la nit t'adormis tard després de passar una mica de por en un joc de nit i de jugar amb els lots ficada dins el sac de dormir fins que els caps s'enfadïn i us els facin parar.

Que mengis el que et cuinin uns nois i noies que es diuen intendents i que no han cuinat un plat de macarrons en sa vida, però que els surten millor que els de casa. Que algun dia mengis salsitxes i arròs per esmorzar, i que per dinar només hi hagi pa amb melmelada. Que beneixis la taula amb tots els amics i amigues sense menjar en cap taula, o que als caps se'ls acudeixi que algun dia el sopar es comença per les postres i s'acaba pel primer plat.

Espero que algun dia et facin mal les espatlles de carregar la motxilla durant llargues caminades, però que alhora et sentis orgullosa de tu mateixa quan arribis al destí. Que les sabates arribin tan enfangades que no es vegi ni de quin color són i que les puguis rentar en algun riu d'aigua cristal·lina. Que us entri aigua a la tenda en una nit de tempesta i que això sigui el millor record que tens d'aquella sortida.

Que quan arribis a casa i obrim la motxilla, l'olor ens tombi d'esquena i a més hi trobem els mitjons d'algú altre. Que perdís la forquilla i que siguis capaç d'espavilar-te i improvisar-ne una amb una branca de boix. Que algun dia us perdeu (per anar bé, poqueta